

Svajonų
ROMANAI

Tango

NANCY WARREN

Nepakeliamas karštis

9,40 Lt / 2012 kovas-balandis

Knygute.lt

Nancy Warren

NEPAKELIAMAS KARŠTIS

Romanas

Versta iš Nancy Warren,
Too Hot to Handle, 2010

© Nancy Warren, 2010

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Dovilė Vaišvilaitė-Akdere,
vertimas iš anglų kalbos, 2011

© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2012

ISBN 978-609-406-528-6

Elektroninę knygą paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

Leksė Dreik mėgo kontrastus. Švelnumas ir drąsa, šiltos spalvos ir šaltos, nauja ir sena.

Dirbtuvėje skambant sunkiajam rokiui ji, žiūrėdama pro didinamąjį stiklą, su nepaprastu kruopštumu perrišo rubiną lydyto aukso gija.

Ji mylėjo kiekvieną savo kūrinį, kurie žingsnelis po žingsnelio krovė jai turtus; šį kartą tai buvo vestuviniai žiedai jaunai porai – jo senelės žiedai ir jos šeimos segė, kuri ėjo iš karto į kartą taip seniai, kad niekas nebeatsiminė jos kilmės.

Leksė gebėjo seną ir pamirštą paversti į naują ir madingą. Tai buvo aukščiausios formos perdirbimas, jungiantis meną, šeimos istoriją ir meilę.

Ji dirbdavo viena, nes taip labiausiai mėgo. Tačiau tylu nebūdavo niekada. Nors darbas reikalavo kruopštumo, muzika teikė taip reikalingą kontrastą. Orą drebino sunkusis rokas. Leksei būtų patikę kur kas labiau, jei muzika virpintų sienas, bet kadangi jos miniatiūrinę studiją ir *Soho* krautuvėlę teskyrė siena, turėjo sumažinti garsą.

Leksei teko šiek tiek – tik šiek tiek – pasi-

stengti, kad minkštas metalas paklustų jos valiai. Paskutinį kartą truktelėjusi metalo siūlą ji liko patenkinta rezultatu – aplink rubiną drąsiai besisukančia aukso gija.

Netikėtas dilgčiojimas kakle perspėjo, kad ji nebe viena.

Ūmiai atsisukdama ji nustebino tarpduryje stovintį vyriškį. Jis greitai pakėlė akis ir Leksė suprato, kad dirbdama ji veikiausiai į muzikos taktą judino sėdmenis, ir jos naujasis klientas stabtelėjo pasigrožėti siūbuojančiais klubais.

Tačiau užkluptas bespoksas į jos rangymąsi jis neatrodė susigėdęs. Daugių daugiausia – susidomėjęs, jei šis žodis tinkamas.

– Jei reikia pagalbos, kreipkitės į tarnautoją parduotuvėje. – Nors taip nutikdavo retai, vienas kitas klientas kartkartėmis vis tik pažeisdavo jos privačią erdvę.

– Tarnautoja užsiėmusi. Todėl atsekiau muzikos garsais.

– Ak. – Ji pakėlė nuotolinio valdymo pultelį ir pritildė iš nešiojamo grotuvo sklindančią muziką. – Turėčiau pasamdyti daugiau darbuotojų, nes klientų vis gausėja, bet kol kas nepasirūpinau šiuo reikalu. Atleiskite.

– Neatsiprašinėkite. Žavinga stebėti, kaip

dirba profesionalė. – Jis kalbėjo lėtai ir tingiai, aiškiai tardamas galūnes, kaip, Leksės many-
mu, būdinga turčiams. Ji neabejojo, kad vyriš-
kis stebėjo jos užpakalį, o ne profesionalios
meistrės rankas, bet kadangi buvo galimas
klientas, nusprendė neplėtoti šios temos.

Tikriausiai dar ir atnešiantis pelno klientas.
Jo rankų darbo kostiumas ir žvilgantys odiniai
batai rėkte rėkė: *Manotėvui priklauso bankas*;
o ant kaklaraiščio puikavosi vienas iš *Gebenės
lygos*¹ ornamentų. Su tokiais Leksei niekada
neužtekdavo kantrybės būti prideramai man-
dagiai, turčiai jai kėlė nuobodulį, todėl net ne-
sivargindavo elgtis oficialiai.

– Esu Čarlzas Pendegrafas III, – tiesdamas
ranką prisistatė vyras įprastu pasipūtėlišku
tonu.

– O aš – Aleksandra Dreik. Leksė. – Jos viduje
tūnantis velniūkštis, kuris neabejotinai pasirū-
pintų, kad ji baigtų dienas visiškame skurde,
pridūrė: – Vienintelė pasaulyje.

Pendegrafo žvilgsnis tapo skvarbus ir Lekšę
apstulbino pro tingų būdą prasiskverbusi ga-

¹ *Ivy League* – JAV rytinės pakrantės universitetų
sporto lyga, laikoma elitine.

lingo proto kibirkštis. Tačiau įspūdis truko tik akimirką. Jis tarė:

- Kaip matau, kuriate žiedą. Norėčiau ir aš užsisakyti. Ar neprieštarausite, jei žvilgtelėsiu?

- Tikrai ne. - Šis vyras akivaizdžiai maudėsi piniguose, tačiau ji galėjo pasigirti įgūdžiais, kurie akies mirksniu patiestų jį ant žemės, jeigu tik pamėgintų iškrėsti kokią šunybę. Jis žengė link Leksės ir ši suprato, kad nors jis ir turčius, tačiau tikrai ne dykinėtojas. Prie kojų priglundančios klešnės jam judant išryškinauvo raumeningas šlaunis, o švarkui prasiskyrus susidarė įspūdis, kad krūtinė plati ir raumeninga.

Leksė mėgo kontrastus, o šis vyriškis jų nestokojo. Tingi kalbėsena nesiderino su įžvalgiomis žaliomis akimis; švelnios išpuoselėtos rankos netiko prie atšiaurių veido bruožų.

Jam prisiartinus dvelktelėjo nuginkluojančiu seksualumu.

Oho.

- Iš kur sužinojote apie mano studiją? - pasiteiravo Leksė. Ji beveik visada pradėdavo pokalbį nuo nedidelio rinkos tyrimo, tačiau dabartinėje situacijoje įžanginės frazės padėjo

išblaškyti netikėtai kilusį galingą potraukį.

- Mano draugas su kuriuo žaidžiu polą, - Džeremis Turstonas, - užsakė pas jus amuletą savo motinai. Sutikau ją viename tų nuobodžių, labdarai skirtų renginių. Ji atrodė apatiška, tačiau apyrankė buvo pribloškianti.

- Ačiū. - Leksė, be abejo, atsiminė tą dirbinį. Atsiminė juos visus.

- Trumpai tariant, esu apie jus girdėjęs, bet niekada nebūčiau pagalvojęs, jog esate tokia jauna. Kažin kodėl visi galvoja, kad juvelyrinių dirbinių kūrėjos negali būti seksualios?

- Na... - Ji nesumojo, ką atsakyti. Leksę retai kas išmušdavo iš vėžių; priekabiavimas jai irgi nebuvo svetimas, todėl žado praradimas šio nepažįstamojo akivaizdoje tiesiog siutino. Kita vertus, retai kada pajusdavo tokią stiprią trauką. Juolab vyrams, prie kurių vardo rašomas skaičius.

Nieko nuostabaus, kad ji prarado kalbos dovaną.

- Leiskite parodyti, ką čia darau - pradėjo Leksė nusprendusi nekreipti dėmesio į seksualią pastabą ir ištiesė ranką į ką tik baigtą dirbinį. - Jungiu elementus: antikinis auksas, tru-

putis platinos, keli maži rubinai ir soliteras² – tai tarsi mano parašas, matote...

Netikėtai Pendegrafas paėmė jos delną ir jį nutilo.

– Susižeidėte, – tarė jis rodydamas į raudoną dėmelę ant smiliaus.

– Ak, menkniekis, nusideginau lituokliu. Praradau budrumą.

Leksė pamėgino išsivaduoti iš ranką gaubiančios jo plaštakos šilumos, tačiau vyras su stebinančia jėga ją sulaukė.

– Ar turite pirmosios pagalbos rinkinį?

– Taip, tačiau nei tepti kremo, nei klijuoti pleistro ant pirštų negaliu. Man jie reikalingi darbui.

Pendegrafas pakėlė į ją žvilgsnį ir Leksei pasirodė, kad dar niekada nebuvo mačiusi tokių nuostabių akių.

– Tada panaudosiu savo senelės vaistą. – Jo žodžiai ją pamalonino, nuskambėjo švelniai ir rūpestingai. Intymiai. – Pabučiuosiu.

Jos pirštai virptelėjo. Leksė iš karto suprato, kad tai pajuto ir jis; nors ir smarkiai pasipiktinusi savo reakcija, ji neatitraukė rankos. Tik

² Atskirai įtaisytas stambus brangakmenis.

stebėjo, kaip vyriškis išlėto pakelia jos pirštus prie lūpų. Pajuto nežymią, bučinio sukeltą oro vibraciją virš skaudamos vietos ir ranka vėl nusileido ant darbo stalo.

- Aš... - Jai išgaravo iš galvos, ką ketino pasakyti.

Pendegrafas pro didinamąjį stiklą pažvelgė į žiedą.

- Nepakartojamas.

- Ačiū. Kokio žiedo pageidaujate jūs, pone Pendegrafai?

- Vadinkite mane Čarliu. O man reikia sužadėtuvių žiedo.

Ji sumirksėjo.

- Sužadėtuvių žiedo?

- Taip. - Pakėlęs galvą jis pažvelgė Leksei į veidą. Jo žalios akys atrodė it drumsti smaragdai su pernelyg daug nelygumų, kad būtų galima priskirti prie tikrų brangakmenių, tačiau būtent dėl tų tamsių linijų ir netobulumų joms buvo sunku atsispirti.

- Jūs tuokiatės?

- Taip.

Leksė negalėjo patikėti vyriškio išūlumui. Jis bučiuoja pirštus moters, kuri turėtų sukurti jam sužadėtuvių žiedus.

Tačiau paskui prisiminė vieną mėgstamų motinos posakių: *Turčiai gyvena pagal kitokias taisykles nei visa kita pasaulio dalis.*

Kaip tik dėl šios priežasties Leksė laikėsi nuojų atokiai.

- Aš ir Penelopė tuokiamės rugsėjį. Po šešių mėnesių. Dar daug laiko.

- Suprantu, - Jos balsas tapo šaltas tarsi ledas. - Tai gal eikime į parduotuvę - parodysiu, ką turime. Visi dirbiniai, savaiame suprantama, originalūs. - Leksė buvo atestuota gemologė³, be to, mokėsi pas dizainerį Londone. Grįžusi į Jungtines Valstijas nepanoro dirbti dizaino fabrike, kur deimantų soliterai ir vestuviniai žiedai kalami tūkstančiais. Todėl pradėjo nuosavą verslą Soho rajone įkūrusi nedidelę dirbtuvę, kuri tapo jai ir namais, ir darbo vieta, kitaip sakant, pragyvenimo šaltiniu; ji buvo pati viena, o kelionė į darbą užtrukdavo mažiau nei minutę.

Niujorke Leksę žavėjo tai, kad kam nors atradus naują dizainerį, garsas apie jį pasklisdavo žaibišku greičiu. Per mažiau nei dvejus me-

³ *Gemologija* - mineralogijos šaka, apimanti papuošalų ir brangakmenių tyrimus ir savybių, vertės, tikrumo nustatymą.

tus iš niekam nežinomos merginos ji tapo išskirtinius juvelyrinius dirbinius parduodančia gamintoja, o galiausiai dizainere, pas kurią lankydavosi net madų kryptį nustatantys kūrėjai.

Jos populiarumas priviliodavo net tokius žmones kaip Čarlzas Pendegrafas III, kuris atvyko užsakyti savo nuotakai madingiausio sužadėtuvių žiedo.

- Ar galėtumėt sukurti ką nors ypatinga būtent man?

- Ir jūsų sužadėtinei. Taip.

Kai Leksė gražino Čarlzą į parduotuvę, Amanda, laimei, jau kišo žiedų padėklą atgal po stiklu. Jos klientas ėjo pro duris su firmine parduotuvės dėžele, pagaminta iš perdirbto metalo.

- Puiku. Amanda laisva. Amanda? Gal padėtum ponui Pendegrafui? Jis ieško žiedo. Likite sveiki, pone Pendegrafai, geriausios kloties tuokiantis.

- Likite sveika, Lekse. - Čarlzas ištiesė ranką ir jai beliko ją paspausti. Jo akyse švietė linksmos kibirkštėlės. - Nekantraudamas laukiau susitikimo su jumis.

Kažką neaiškiai sumurmėjusi ji purtydama

galvą grįžo į dirbtuvėlę.

Vargšė Penelopė.

Apeidamas krūvas geltonų šiukšlių maišų ir mikliai išsilenkdamas turistų, Čarlzas tyrinėjo kvartalą aplink *Aleksandros Dreik dizaino* krautuvėlę.

Įsimindamas menkiausias Brumo gatvės ir ją supančių kvartalų detales, kur ne kur apdairiai pafotografuodamas, jis mąstė apie moterį, kurią ketino apiplėšti.

Moteris, kupina kontrastų. Kontrastų, kurie žadino smalsumą. Kai jis pirmą kartą įėjo į krautuvėlę kaip paprastas klientas pasiklausti tam tikros informacijos, nudžiugo pamatęs, kad pardavėja užsiėmusi, ir nusekė alternatyvaus roko grupės garsais į Aleksandros Dreik dirbtuvę. Jos darbo patalpą nuo krautuvėlės fasado skyrė tik neužrakintos durys. Ar ji tikrai tokia patikli? Juvelyrė sėdėjo atsukusi nugarą į duris ir plyšojant muzikai niekaip nebūtų galėjusi išgirsti jo prisiartinant.

Tačiau ar jis pasinaudojo tobula proga patikrinti saugumo sistemą? Įdėmiai apžiūrėti kampe stovintį seifą? Jis galėjo jį net nufotografuoti, o ji nebūtų pastebėjusi.

Ne. Jis to nepadarė. Neatliko nė vienos iš užduočių, su kuriomis per kelias sekundes būtų susitvarkęs bet kuris save gerbiantis vagis.

Jo žvilgsnis iš karto nukrypo į ankštais džinsais aptemptus ir pagal muziką krypuojančius klubus bei kojas, kurios nors neatrodė ilgos, tačiau buvo gražios formos. Iš batų buvo galima spręsti, kad Aleksandros Dreik pėda maža. Liemuo virš siūbuojančių klubų visiškai nejudėjo. Ji vilkėjo tamsiai mėlyna prigludusia berankove palaidine, po kuria buvo aiškiai matyti tvirtas kūnas be lašelio riebalų. Dėl atletišku raumenų iškilimų nuogos rankos atrodė elegantiškai. Juodi plaukai buvo susukti į sutaršytą kuodą, kurį prilaikė kažkas panašaus į valgymui skirtas lazdeles.

Jos akys buvo tarsi prilipusios prie didinamojo stiklo ir jo žvilgsnis nukrypo į rankas. Mažas, nagingas rankas. Laikydama rankoje įrankį, kuris priminė mažas replytes, juvelyrė suko aplink ryškios spalvos brangakmenį karšto metalo giją taip, lyg šioji būtų virtas spagetis. Čarlzas išsyk suprato, kada mergina pajuto jį esant kambaryje. Nuostabieji klubai liovėsi judėję, nugara įsitempė.

Visgi ji užbaigė kruopštų metalo papuošimą ir tik tada truktelėjimu galutinai užveržė....